

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/89/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620010047
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7620010047.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a JUDr. Bc. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. decembra 2020, v trestnej veci proti X. A., obžalovaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. b) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.9.2020 sp.zn. 2T/8/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. e), ods.3 Tr. por. zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por. obžalovanému X. A., Z.. X.XX.XXXX v F., B. X. Č.. XX, H.. E., prechodne bytom V., R.. O. XXXX/XX podľa § 360 ods.2 Tr.zák., § 38 ods.2 Tr.zák., § 56 ods.1, 2 Tr.zák. ukladá peňažný trest vo výmere 200,- € (dvesto eur).

Podľa § 57 ods.3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd mu ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) mesiaca.

Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.9.2020 sp.zn. 2T/8/2020 bol obžalovaný X. A. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 14. októbra 2019 v čase okolo 13:30 hod., na adrese X. Č.. XX, H. E., vo dvore rodinného domu, pod vplyvom alkoholu, vulgárne vynadal svojej manželke F.. F. A. a následne, keď poškodená vošla do priestorov kuchyne domu, tak ju zozadu sotil, pričom F.. F. A. spadla na zem, kde ju následne chytil rukou za vlasy a opakovane ju udieral do oblasti hlavy a hrudníka, pričom jej vulgárne nadával a kričal, že ju zabije a následne držiak ju za vlasy ju kopal opakovane do oblasti hrudníka a po tomto ju ťahal po zemi smerom ku kúpeľni, čím poškodenej F.. F. A. spôsobil povrchové poranenie vlasatej kože hlavy a udretie a modrinu oblasti C chrčtice s dobou liečenia do 7 dní a vzbudil u nej obavu o život a zdravie.

Za to bol obžalovanému X. A. podľa § 360 ods. 2 Tr. zák.a s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu bol obžalovanému podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie obžalovaný X. A., a to do výroku o vine, ako aj proti výroku o uloženom treste. Súd prvého stupňa nemal záujem vykonať obhajobou navrhnuté dôkazy a tým minimalizoval možnosť na zistenie objektívnej pravdy, čo má byť jeho základnou úlohou pred vydaním rozsudku. Súd takto nepostupoval, dôkazy nevyhodnocoval každý jednotlivito a všetky vo vzájomných súvislostiach, nerešpektoval zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, nepostupoval v zmysle zásady, že odsúdený môže byť ten, komu je vina nesporne preukázaná.

Prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., sa dopustí ten páchatel', ktorý naplní tak objektívne, ako i subjektívne znaky tohto trestného činu. Ako základ pre kvalifikovanie konania podľa uznaného trestného činu je dôvodná obava, že obžalovaný konanie uskutoční. Takáto obava má byť teda dôvodná, čo za danej situácie sa nedá povedať a súd túto obavu vyhodnotil, ako dôvodnú bez opodstatnenia. Súd nezaujímal nič iné, ako tvrdenie poškodenej, ktorá ak by takúto dôvodnú obavu mala, tak táto by musela vyplývať z predchádzajúceho života manželov.

Preto pre spravodlivé rozhodnutie vo veci bolo potrebné prihliadnuť na hodnotenie danej situácie zo širšieho uhla pohľadu a tým zabezpečiť zistenie skutočného stavu správania sa poškodenej voči obžalovanému v minulosti a naopak. Zo všetkých doposiaľ vykonaných dôkazov vyplýva, že rozhodujúcim subjektom v domácnosti obžalovaného X. A. bola práve dominantná manželka - poškodená. Táto organizovala domácnosť, riadila aj obžalovaného, a to v rozsahu jeho povinností v domácnosti, povinností voči deťom, zabezpečovania finančných prostriedkov a pod. Obžalovaný X. A. je z dôvodu úrazu invalidným dôchodcom a i napriek tomu bol pokynmi poškodenej tak vyťažovaný, že to viedlo k podstatnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu až tak, že pri poslednom preskúmaní zdravotného stavu bol zistený taký pokles pracovnej schopnosti, že bol uznaný plne invalidným. Tieto skutočnosti preto reálne vyvracajú opodstatnenosť toho, že by poškodená F. F. A. mala nejakú obavu z konania obžalovaného. Ak by súd zobral do úvahy, že obžalovaný X. A. zabezpečoval finančné prostriedky na chod domácnosti, resp. opateru detí v čase, kedy poškodená chodila sama na dovolenky, potom pri rozhodovaní by nemohol dospieť k záveru, že existovala dôvodná obava poškodenej z konania obžalovaného. Poškodená F. F. A. sa obžalovaného nikdy nebála, nikdy mu neumožnila žiadne excesy v správaní, ktoré robila ona. Ak by mala obavu z konania obžalovaného X. A., tak by si domov nezavolala frajera a toto je základ vzniknutého konfliktu, pri ktorom došlo k fyzickému ataku zo strany obžalovaného, ale tento nemohol nikdy vyvolať stav obavy, aký si vyžaduje ustanovenie § 360 Tr. zák.

U obžalovaného X. A. sa jednalo o ojedinelý prešľap v správaní voči poškodenej F. F. A., ale nie na úrovni trestného činu. Spoločenská nebezpečnosť jednorazového konfliktu nebola taká, že by to dosahovalo úroveň vyžadujúcu si trestné stíhanie. Poškodená F. F. A. si danú situáciu v domácnosti pripravovala postupne, a to až do takého štádia, kedy neváhala si do dediny priviesť svojho priateľa. To znamená, že si zabezpečovala podmienky na konflikt a tým aj podmienky na uvoľnenie cesty pre novú známosť. Pravidelne si volali, ako aj kontaktovali sa a všetko to spelo k tomu, že mala motív na vyvolanie takejto situácie, ktorou si zabezpečila slobodu pre kontaktovanie sa s priateľom.

Toto všetko však súd nechcel vidieť a odmietnutím dokazovania si zjednodušil rozhodnutie vo veci, i keď vina a dôvodná obava z konania obžalovaného X. A., by mali byť nesporne preukázané. I keď súd uložil trest na spodnej hranici, tak tento trest nie je možné obžalovaným X. A. prijať ako trest zákonný, lebo nebola naplnená skutková podstata nebezpečného vyhrážania. Odsúdenie obžalovaného iba na základe tvrdenia osoby, ktorá dané ustanovenie zneužila pre svoje záujmy musí mať dôslednejšie preverenie, ako strohé odmietnutie dôkazov a uznanie viny človeka, ktorý nikdy v minulosti nedal podklad k nejakej obave poškodenej. Toto je základ nezákonnosti vydaného rozsudku, lebo jeden incident je nedostatočný na to, aby bola naplnená skutková podstata trestného činu, a to už vonkoncom nie, ak neexistuje dôvodná obava z konania obžalovaného.

Obžalovaný X. A. preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade odvolania obžalovaného X. A. krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné, a to do výroku o uloženom treste.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho v rozsahu podaného odvolania obžalovaným X. A. zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonal dokazovanie, a to v rozsahu nevyhnutnom pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. Neobstojí preto argumentácia obžalovaného X. A., že v posudzovanom prípade sa nejednalo o naplnenie znakov žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania tak, ako to ustálil okresný súd.

Z výsledkov vykonaného dokazovania ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že samotná poškodená F. F. A. značnou mierou prispela k vyostreniu situácie, ku ktorej došlo dňa 14. októbra 2019 v čase okolo 13:30 hod. Obžalovaný X. A. tým, že pod vplyvom alkoholu, vulgárne vynadal svojej manželke F. F. A. a následne, keď táto vošla do priestorov kuchyne domu, zozadu do nej sotil, pričom táto spadla na zem, kde ju následne chytil rukou za vlasy a opakovane ju udieral do oblastí hlavy a hrudníka. Počas fyzického útoku obžalovaný X. A. naďalej vulgárne nadával poškodenej a kričal, že ju zabije a následne držiac ju za vlasy kopal ju opakovane do oblasti hrudníka a po tomto ju ťahal po zemi smerom ku kúpeľni. Takéto konanie obžalovaného X. A. aj podľa názoru odvolacieho súdu prekročilo hranice bežnej manželskej hádky a u poškodenej F. F. A. vyvolalo skutočnú obavu o život a zdravie.

Nepochybil okresný súd pokiaľ žalované konanie obžalovaného X. A. právne kvalifikoval ako dokonaný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. V podrobnostiach odvolací súd pritom poukazuje aj na argumentáciu okresného súdu uvádzanú v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktorú si v celom rozsahu osvojuje.

Uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému X. A. na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorého výkon okresný súd podmienienečne odložil, aj odvolaciemu súdu sa javil ako neprimerane prísny. Aj keď obžalovaný X. A. v minulosti bol trestne stíhaný, jednalo sa o odsúdenia staršieho dáta, ktoré sú s fikciou zahľadania a navyše nejednalo sa o obdobnú trestnú činnosť, ktorá je predmetom súčasného posudzovania protiprávneho konania obžalovaného X. A..

Odvolací súd preto pri rozhodovaní o druhu a výmery trestu prihliadol nie len na samotnú osobu obžalovaného X. A., ale aj na nevhodné, až provokatívne správanie samotnej poškodenej F. F. A., ktorá vyprovokovala protiprávne konanie obžalovaného. Navyše obžalovaný X. A., ako uviedol pred odvolacím súdom opustil spoločnú domácnosť s poškodenou F. F. A. a momentálne prebieha rozvodové konanie. Toto všetko odvolací súd zohľadnil v prospech obžalovaného X. A. a uložil mu peňažný trest na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, vo výmere dvesto eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd mu uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného mesiaca, majúc za to, že aj výkonom takto uloženého trestu bude možné dosiahnuť účel trestu, a to nie len formou individuálnej prevýchovy, ale aj formou generálnej prevencie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.